

КРАЛИЦА НА ЖАРТА

ЛАУРА СЕБАСТИЪН

Превод от английски език
Мариана Христова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Ember Queen*
Copyright © 2020 by Laura Sebastian
All rights reserved.

Превод Мариана Христова
© *Егмонт България*, 2020
Редактор Иванка Ангелова
Коректор Ина Тодорова
Препечат Студиото на А

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс Принт“ ЕООД, София, 2020
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2384-4

НА ВСИЧКИ МОМИЧЕТА,
*които никога не са се чувствали достатъчно силни
да бъдат главни героини в своите истории.
Вие сте, момичета!*

ПРОЛОГ

ГОЛЯМА ЧАСТ ОТ ПЪРВИТЕ СИ шест години прекарвах в страх от трона на майка си – така, както другите деца се страхуват от чудовища, които се спотайват под леглото. Тронът наистина изглеждаше страшен: висок и черен като сянка, с остри ръбове, изваяни във формата на мрачни пламъци. Спомням си колко сигурна бях, че докосна ли го, ще се подпаля.

Всеки ден виждах майка си седнала на този трон и вярвах, че самият той я задържа там, представях си как обсидиановите му пръсти се забиват в кожата ѝ. Виждах как я преобразява в съвсем различен човек – човек, когото не познавах. Жената, която беше центърът на моя свят, майката с благ глас, която ме целуваше по челото и ме държеше в скута си, която всяка вечер ме приспиваше с песен – тази жена вече не съществуваше. Седнеше ли на трона, някаква непозната се вселяваше в тялото ѝ – непозната, чийто глас ехтеше в залата, а гърбът ѝ се изпъваше като тетива. Произнасяше думите внимателно, авторитетно, без следа от усмивка в гласа ѝ. Когато тронът най-накрая я освобождаваше, тя се надигаше, съвсем изтощена.

Сега съм голяма и знам, че тронът не беше чудовище, не и такова, каквото си мислех. Знам, че той не държеше майка ми физически. Знам, че докато седеше на него, тя не преставаше

да бъде самата себе си. Но разбирам и друго – че в известен смисъл бях права. Седнала на трона, тя никога не беше съвсем същият човек.

През повечето време майка ми принадлежеше само на мен; когато седеше на трона, тя принадлежеше на всички.

РАЗПЛАТА

ИЗЛИЗАМ С РАЗТРЕПЕРАНИ КРАКА ОТ пещерата и едва не ослепявам от слънцето. Повдигам натежалата си, пулсираща от болка ръка и закривам очите си, но дори това леко движение кара света да се завърти. Коленете ми се подгъват и земята се надига насреща ми, твърда и осеяна с остри камъни. Заболява ме, но, о, колко е хубаво да лежа на земята, да вдишвам чистия въздух, да виждам *светлината*, макар че всички тези усещания наведнъж ми идват твърде нанаягорно!

Гърлото ми е пресъхнало. Боли ме дори да дишам. Усещам засъхнала кръв по пръстите си, по ръцете си, в косата си. Някакво кътче на съзнанието ми разбира, че тази кръв е моя, но не мога да определя откъде идва. На мястото на спомените ми се разстила пустиня – спомням си, че влязох в пещерата, спомням си, че чувах как приятелите ми ме умоляват да се върна. А после... нищо.

– Тео! – провиква се глас – познат, но идва от толкова далеч! Земята се разтърсва от тропота на хиляди стъпки, които карат главата ми да тупти от болка. Мъча се да се защитя от пронизващия звук и се свивам на кълбо.

Нечии ръце докосват кожата ми – първо китките, а сетне и онази точка зад ухото, в която може да се усети пулсът. Толко-

ва са студени, че цялата настръхвам.

– Тя...? – чувам глас. Блейз. Мъча се да изрека името му, но от устните ми не излиза нито звук.

– Жива е, но пулсът ѝ е слаб, а кожата ѝ гори – отвърща друг глас. Херон. – Трябва да я занесем вътре.

Две ръце ме вдигат и ме понасят. Мисля, че е Херон. Отново се опитвам да кажа нещо, но не мога да издам нито звук.

– Арт, наметалото ти! – обажда се Херон. Усещам как гърдите му пулсират до бузата ми. – Покрий ѝ главата. Очите ѝ са прекалено чувствителни.

– Да, помня – отвърща Арт. Изшумолява тъканта от наметалото на Арт, което пада над очите ми, и отново обвива в мрак целия ми свят.

Този път си позволявам да потъна в тъмнината. Сега съм в ръцете на приятелите си – значи, на сигурно място.

Когато отново отварям очи, лежа на тясно легло в някаква палатка, а яркото слънце се процежда през плътната бяла памучна материя, така че е поносимо. Главата ми все още тупти, но сега усещането е притъпено и някак далечно. Гърлото ми вече не е пресъхнало и разранено и ако се съсредоточа, мога да си спомня, макар и смътно, как Артемизия налива вода в отворената ми уста. Възглавницата под главата ми е още влажна, защото струйката невинаги успяваше да попадне където трябва.

Сега обаче съм сама.

Насилвам се да седна, макар че това усилива болката, която пронизва всеки нерв в тялото ми. Рано или късно каловаксийците ще се върнат, а кой може да каже докога Крес ще остави Съорен жив? Трябва да направим толкова неща, а нямаме време.

Спускам босите си крака на пръстения под и се оттласквам нагоре. Докато се изправам, чергилото се отваря и Херон навежда високото си тяло, за да се провере през тесния отвор. Ко-

гато ме вижда будна и на крака, той се поколебава и примигва няколко пъти, за да се увери, че не си въобразява.

– Тео – бавно изрича той, сякаш проверява как звучи името ми.

– Колко време мина – питам тихо, – откакто влязох в минамата?

Херон ми отправя изпитателен поглед.

– Две седмици – казва той.

Думите ме карат да се олюлея. Залитам назад и пак сядам на леглото.

– Две седмици! – повтарям. – Стори ми се, че са минали само няколко часа... може би няколко дни.

Херон сякаш не се учудва. Защо да се изненадва? Нали и той е преживял същото.

– Помниш ли дали си спала? – пита той. – Дали си яла, или пила? В някакъв момент трябва да си го направила, иначе сега щеше да си много по-зле.

Поклащам отрицателно глава и се опитвам да не позволя на малкото, което витае в паметта ми, да избяга, но то така и не успява да приеме определена форма, не дотолкова, че да се превърне в ясен спомен. Хаотични детайли, призраци, които едва ли бяха истински, огън, който бушуваше във вените ми. Но нищо повече.

– Трябваше да ме оставите – обръщам се към Херон. – Две седмици... Армията на Крес може да се върне всеки момент, а Съорен...

– Съорен е жив, поне според докладите – прекъсва ме той. – А каловаксийците не са получили заповеди да се върнат тук.

Поглеждам го смаяно и питам:

– Откъде знаеш?

Той повдига рамо и отвърща, сякаш отговорът е очевиден:

– Шпиони.

– Но ние нямаме шпиони – изричам бавно.

– *Нямахме* шпиони. Но получихме вест, че новият тейн е в къщата си в провинцията на два дни път оттук. Успяхме да привлечем неколцина от робите му, преди да се върнат в столицата. Току-що получихме първите сведения. Засега тейнът не е наредил на воините да се върнат. Освен това почти цялата ни армия вече е на път. Тук сме само аз, Блейз, Артемизия, Ерик и Драгонсбейн, както и група ранени, които все още се възстановяват след битката. Но след ден-два Драгонсбейн ще отведе и тях на сигурно място.

Едва следя думите му – все още се опитвам да осмисля новината, че изобщо е възможно да използваме шпиони. Мога да мисля единствено за Елпис, за това, което се случи последния път, когато превърнах някого в шпионин.

– Аз не съм разрешавала използването на шпиони – обръщам се към Херон.

– Ти влезе в мината в деня, преди да замислим плана – отвърща той с равен глас. – Тъй като ти отсъстваше, не можеше да разрешиш каквото и да било, а нямаше време да те чакаме да се върнеш... Ако изобщо се върнеш.

Гневният отговор замира в гърлото ми и остава неизречен.

– Ако тези хора загинат...

– Това е част от риска – прекъсва ме Херон. – Те го знаеха, когато ни предложиха услугите си. Освен това, доколкото чуваме, императрицата не е така параноична като императора. Тя те смята за мъртва, а ние, изглежда, не представляваме заплаха. Съорен е в нейни ръце. Тя си мисли, че е спечелила, затова проявява небрежност.

Императрицата. Ще дойде ли някога ден, в който да чуя тази титла и да си помисля първо за Крес, а не за императрица Анке?

– Ти спомена, че армията е заминала – казвам аз. – Къде отиде?

Херон въздъхва дълбоко.

– Докато те нямаше, пропусна голяма част от разправиите, за което направо ти завиждам. Вождът на Вектурия изпрати войните си заедно с дъщеря си Майли да ни помагат. Сега, когато Съорен го няма, тя и Ерик са хората с най-голям боен опит, но не могат да постигнат съгласие за абсолютно нищо. Ерик иска да се отправим право към столицата, да я превземем и да освободим Съорен.

– Това е глупаво! – поклащам глава. – Те ще очакват да постъпим точно така, а дори и да не го очаквах, не разполагаме с достатъчно хора за подобна обсада.

– Точно това каза и Майли – осведомява ме Херон. – Тя настоява да продължим към Земната мина.

– Но ние не можем да продължим нататък, без да минем покрай най-гъсто населените градове. А там няма гори и планини, където да намерим прикритие! – възразих аз. – Някой със сигурност ще ни види и тогава Крес ще ни посрещне пред Земната мина с цяла армия.

– Да, точно така отговори и Ерик – потвърждава Херон. – Ето, вече ти разказах всичко.

– И кой надви в споровете?

– Никой – отвръща той. – Решихме, че трябва да изпратим войните в градовете по брега на река Саврия. Нито един от тези градове не е гъсто населен, но ще можем да се справим с каловаксийците, да освободим робите им, да увеличим броя на войните си, а също така и да вземем оръжия и храна. И най-важното от всичко: нашите воители не стоят тук в очакване на сигурна смърт.

– За разлика от нас, искаш да кажеш – досещам се и разтривам слепоочията си. Този път главоболието, което пулсира в тях, няма нищо общо с мината. – И тъй като сега съм тук, предполагам, че очаквате да сложа край на тази несигурност.

– По-късно – отвръща Херон. – Когато ще можеш поне да вървиш сама.

– Добре съм! – уверявам го по-остро от необходимото.

Той не откъсва очи от мен. Понечва да каже нещо, но бързо затваря уста и поклаща несигурно глава.

– Ако искаш да ме питаш нещо за мините, нищо не помня – казвам аз. – Последното, което ясно си спомням, е как влязох. Всичко след този момент ми е като в мъгла.

– С времето ще си спомниш – отвръща той. – За добро или лошо. Аз обаче за нищо на света не искам да говоря за онова, което преживях там. Мисля, че и с теб ще е така.

Преглъщам, сякаш да прогоня тази мисъл от ума си. Някой друг ден ще се тревожа за този проблем – в момента си имам достатъчно грижи.

– Виждам, но нещо ти тежи – обръщам се към Херон. – Какво има?

Той претегля въпроса ми.

– Получи ли се? – отвръща с въпрос Херон.

Отначало не мога да разбера за какво говори, но после изведнъж си спомням причината да вляза в мините: контролът над огъня, който притежавах преди, беше отслабнал в резултат на страничния ефект от отровата на Крес. Влязох в мината, за да извлека от нея цялата си сила, с надеждата, че когато дойде време да се изправя срещу Крес, ще имам достатъчно мощ.

Дали се е получило? Има само един начин да разбера.

Вдигам лявата си ръка и призовавам огъня. Още преди да разтворя пръсти, усещам как под тях пулсира топлина, по-силна от когато и да било преди. Призовавам я и тя веднага пламва, сякаш е част от мен и постоянно се таи под повърхността. Сега гори по-ярко и е по-гореща, но има и нещо друго, което е по-силно от яркостта и горещината – нещо много повече. За да разкрия силата си пред Херон, я запращам във въздуха, задържам я там неподвижна, но все още жива, все още ярка. Очите на Херон се разширяват, но той не казва нищо. Вди-

гам ръката си, свивам и отпускам мускулите. Огнената топка следва жестовете ми и се превръща и тя в ръка. Размърдвам пръсти, а тя повтаря всяко мое движение. Свивам юмрук и тя прави същото.

– Тео – промълвява Херон и гласът му се превръща в дрезгав шепот, – видях докъде стига силата на Ампелио, когато ме обучаваше. Той не можеше да прави това.

Преглъщам, хващам отново пламъка, угасям го в ръката си и го превръщам в пепел в дланта си.

– Ако нямаш нищо против, Херон – изричам, приковала поглед в черния пигмент, който се размазва по кожата ми така, както някога короната от пепел, – би ли ми казал дали Мина е още тук? Имам предвид...

– Лечителката – помага ми той и кимва. – Да, още е тук. Помага на ранените. Ще я намеря.

Той излиза, а аз изтърсвам пепелта от ръцете си и я оставям да падне на пръстения под.

Когато Мина влиза в палатката, аз вече съм попривикнала да стоя изправена, макар тялото ми все още да не ми се подчинява докрай. Всяко движение – всяка глътка въздух – ми струва огромно усилие. Всички мускули ме болят. Мина като че ли веднага забелязва състоянието ми, само един поглед ѝ стига да го разбере.

– Това е съвсем нормално – усмихва ми се съчувствено тя. – Когато аз излязох от мината, жриците казаха, че боговете са ме унищожили и са ме създали наново. И наистина имах такова усещане.

Кимвам и предпазливо сядам отново на леглото си.

– Колко време продължава? – питам я.

Мина вдига рамене.

– При мен болката продължи няколко дни, но при всеки е различно. – Тя замлъква и ме оглежда от главата до петите. –

Това, което направи, беше невероятно глупаво. Как можа да влезеш в мината, когато вече притежаваше известно количество сила? Ти вече беше като съд, който е полупълнен? Направо си просеше да те връхлети минната лудост. Нали го съзнаваш?

Забивам поглед в пода. Отдавна никой не ме е поучавал така, не и човек, загрижен за здравето ми. Мъча се да си спомня кой е последният, който го е правил. Вероятно е била майка ми. Предполагам, че и Хоа ме е гълчала по онзи свой безмълвен начин.

– Напълно осъзнавах рисковете – обръщам се към Мина.

– Ти си кралицата на Астрея! – продължава тя, сякаш не съм казала нищо. – Какво щяхме да правим без теб?

– Щяхте да продължите да се борите! – отговарям, сега по-високо. – Аз съм само един човек. Загубихме много повече по време на войната, много повече при самата обсада – и една от тези жертви беше майка ми. Винаги сме устоявали. Моята смърт нямаше да промени нищо.

Мина ме приковава с безизразен поглед.

– Въпреки всичко беше глупаво – настоява тя. – Но допускам, че е било и проява на смелост.

Пак вдигам рамене.

– Каквото и да е било, важното е, че подсъства – отвръщам.

Показвам ѝ същото, което демонстрирах пред Херон – не само да призовавам огъня, а да го превръщам в част от мен самата, в свое продължение. Мина ме наблюдава от начало до край със стиснати устни, без да промълви нито дума, докато не приключвам и не разпилявам отново пепелта по земята.

– И си спала – измърморва тя повече на себе си, отколкото на мен.

– И то дълбоко, доколкото разбирам – отбелязвам сухо.

Мина пристъпва към мен.

– Може ли да докосна челото ти?

Кимвам и тя притиска опакото на ръката си към него.

– Не си топла – промърморва тя, протяга ръка и докосва единствения бял кичур в кестенявата ми коса.

– И преди го имах – казвам аз. – Появи се след отровата.

Тя кимва.

– Помня. За разлика от косата на императрицата, нали така? Навярно трябва да благодариш на Артемизия – ако не беше използвала дарбата си, за да спре въздействието на отровата, тя щеше да те засегне много повече. Ако отровата не те беше убила на място, мината със сигурност щеше да го направи.

– Ти не си видяла лично Крес... императрицата – сменям темата аз. – Но сигурно вече си чула разказите за нейната мощ.

Мина се замисля.

– Чувала съм да говорят какво ли не – подхваща предпазливо тя. – Но според мен разказите често са преувеличени.

Спомням си как Крес уби императора с горящите си пръсти, склучени около гърлото му, как от върховете на пръстите ѝ се сипеше пепел по палубата. От нея се излъчваше такава сила, каквато не съм виждала у никого друго. Не съм сигурна, че е възможно някой да преувеличи видяното от собствените ми очи.

– Тя сякаш дори няма нужда да призовава дарбата си. Тя уби императора за няколко секунди с голи ръце – промълвявам.

– А ти навярно все още не се чувстваш достатъчно силна да се изправиш срещу нея – предполага Мина.

– Не вярвам да съществува някой, който да е толкова силен – признавам. – Чувала ли си за Пазителите, които могат да убиват с такава лекота?

Тя поклаща глава.

– Никога не съм чувала за Пазители, които да убиват. Те не действат така. Ако някой извършеше престъпление, за което го осъждаха на смърт, екзекуцията се извършваше по други,

по-обикновени начини. Пазителите никога не са използвали дарбите, дадени им от боговете, за такива цели. Това само по себе си би било светотатство – извратена подмяна на нещо толкова свято.

Спомних си как Блейз отиде на бойното поле с ясното съзнание, че може да умре, но твърдо решен преди това да убие колкото се може повече каловаксийци. Това дали беше светотатство и извратено приложение на дарбата му? Или по време на война правилата просто се променят?

– Как са децата, които видях да изпитваш преди? – попитах я, спомняйки си за момчето и момичето със същата променлива сила като на Блейз. – Как се чувстват сега?

– Лайъс и Гризелда – припомня ми тя имената им. – Добре са, горе-долу. Уплашени и травмирани от ужасяващите експерименти, на които са ги подложили каловаксийците. Но в много отношения притежават голяма сила. – Тя замлъква. – Твоят предполагаем приятел се оказа прав. Те го харесват, колкото и да е необщителен. За човек наистина е важно да разбере, че не е толкова сам на този свят, колкото си е мислел.

Когато навремето разказах на Мина за Блейз, говорех за него просто като за един хипотетичен приятел, макар че тя бързо разбра, че лъжа. Сега, изглежда, знаеше точно за кого говоря. Но поне не се страхува от него, не се страхува и от Лайъс и Гризелда.

– Каза ли си на още някого за откритията си? – питам я. Тя свива устни.

– Няма никакви открития, Ваше Величество – свива рамене Мина. – Това е само една хипотеза и няма смисъл да карам всички да настръхват. Хората се боят от онова, което не разбират, а в такива времена страхът може да доведе до вземане на опасни решения.

Ако хората разберат колко силни и колко нестабилни са Блейз, Лайъс и Гризелда, може да ги убият. И преди го знаех,

но когато чувам Мина да намеква същото, дъхът ми секва.

– Всички видяха какво направи Блейз на кораба – промълвявам. – Видяха, че почти унищожи и себе си, и всички наоколо. Но не му направиха нищо.

– Да – съгласява се тя. – Предполагам, че хората ще пеят песни за геройството му векове наред. Никой не пострада. Сега Блейз е герой в очите на хората – герой, който е толкова могъщ, че не е могъл да се овладее, но все пак герой. Не забравяй: това може да се промени за секунда.

БЕЗИЗХОДИЦА

МИНА ПРЕДЛАГА ДА СЕ ПОРАЗХОДЯ. Разходката щяла да ми се отрази добре. Тялото ми се възпротивява на идеята, но аз приемам съвета ѝ. Налага се да се облегна почти изцяло на Херон, но дори и така мускулите ми пулсират от болка при всяка стъпка. Не мога обаче да отрека, че чистият въздух в дробовете и слънцето по кожата ми си заслужават болката. Освен това, докато вървя, мускулите ми започват да се отпускат и болката в крайниците ми става по-поносима.

Странно е да видя лагера до мината толкова празен. Прилича на изоставен град от безлюдни сгради – само шепа от тях са все още обитавани от болните и ранените. Херон ми посочва онези сгради, които са превърнати в болници, но няма нужда да го прави. Докато минаваме покрай тях, и сама го разбирам по звуците, които проникват през стените навън – суха кашлица, сподавени стонове, ридания от болка. Всички тези звуци ме изпълват с чувство на вина, която ме залива и дави като морски вълни.

Много повече хора са живи и здрави – казвам си аз. – Много повече хора са вече свободни.

Херон се опитва да ме разсее – сочи към други сгради, оцелели след битката. Казва ми, че храната е на дажби и се раздава

в старата столова, а група мъже и жени, решили да останат доброволно, са поели грижата да ходят на лов и да берат плодове и зеленчуци, та запасите ни да не се изчерпат прекалено бързо. Когато си тръгнем, за да настигнем воините, ще трябва да вземем храна и запасите ще намалееят още повече.

Дори старите помещения за роби са влезли в употреба, макар че, разбираемо, никой няма особено желание да спи там. Затова са ги опразнили от всички мебели, изнесли са и последната окова и са ги превърнали в складове за оръжие и заслони от непоносимата горещина на слънцето, където да тренират.

– Кой се обучава? – питам Херон, когато той ми посочва едно от преустроените помещения за тренировки. – Мислех, че воините са заминали.

– Не всички – предпазливо отговаря той. – Повечето от тези, които открихме, благословените в мините, започнаха бързо да усвояват уменията. Имаше неколцина старейшини, които потеглиха с армията, за да продължат да им помагат в обучението. Други обаче имаха нужда от повече помощ.

Благословени. В този лагер каловаксийците държаха повече от дузина благословени астрейци. За да провеждат експерименти с тях – от тази мисъл ме побиват тръпки. Бях видяла доказателствата с очите си: нарязана на ивици кожа, отрязани пръсти на ръцете и краката. На един мъж дори му бяха извадили окото.

– Нима толкова бързо са започнали да тренират? – учудвам се. Когато влязох в пещерата, ни един от хората там не беше в състояние дори да прекоси лагера, камо ли да се бие.

– Аз им помогнах да се излекуват физически – свива рамене Херон. – Но умствените и душевните рани са друго нещо. Мнозина от тези хора възприемаха обучението като възможност за изцеление. Искаха да го направят. Арт, Блейз и аз, заедно с неколцина астрейски старейшини, които бяха запознати с обучението, макар самите те да не бяха Пазители, се погрижихме да изпълним желанието им. Разбира се, не са

напълно обучени, но за малкото време, с което разполагахме, постигнаха забележителен напредък. И сега, докато ние с теб разговаряме, те продължават да се упражняват.

Веднъж Артемизия ми каза какво изпитва, когато убива – колко вълшебно е усещането, че отнема нещо на убийците. Изглежда, не е единствената, която се чувства по този начин.

– Скоро и аз ще трябва да започна да се упражнявам – казвам аз.

– Нека сега се съсредоточим върху задачата да започнеш отново да вървиш сама – отвърща Херон.

Около кръста ми се обвиват две ръце, повдигат ме и ме завъртат, и рязко ме изтръгват от мислите. В гърлото ми се надига вик, но преди да успея да извикам, притежателят на ръцете заговаря и аз разпознавам гласа му.

– Добре дошла в света на живите – казва Ерик и ме пуска на земята.

Обръщам се с лице към него и обвивам ръце около врата му.

– Можеш ли да повярваш, че ми липсваше? – питам го засмяна.

– Нямах да ти повярвам, ако ми беше казала, че не съм ти липсвал – отговаря той и ме прегръща силно.

– Внимавай! – сгълчава го Херон. – Точно сега е малко нестабилна.

Ерик се подсмива.

– Кралица Теодосия ли? Виждал съм скали, които са по-нестабилни от нея.

Усмиввам се, но предпазливо се измъквам от прегръдката му.

– Благодаря, но Херон е прав.

Ерик веднага отстъпва назад и ме оглежда от главата до петите.

– Наистина изглеждаш така, сякаш си минала през ада – казва той.

– Чувствам се така, сякаш съм минала през цели три кръга на ада – признавам.

– Тео! – провиква се друг глас. Обръщам се и виждам Артемизия да тича към мен. На хълбока ѝ просветва лъскавата ножница на кама, а небесносинята ѝ коса се развява зад гърба ѝ.

За разлика от Ерик, тя знае, че не бива да ме прегръща. Вместо това ме потупва лекичко и непохватно по рамото.

– Как се чувстваш? – предпазливо ме пита тя.

– Жива съм, а това е повече от всичко, което можехме да очакваме – отвърщам с усмивка. – И освен това се получи.

Усмивката ѝ става по-широка.

– Много се радвам! В противен случай новото ти прозвище щеше да изглежда страшно неуместно.

Премествам поглед от Артемизия към Ерик, от Ерик към Херон. Намръщвам се.

– Новото ми прозвище ли? – повтарям, озадачена.

Те си разменят многозначителни усмивки, след което Арт драматично се привежда в нисък реверанс, а Ерик и Херон се покланят.

– Да живее Теодосия! – казва приятелката ми. – Кралица на пламъка и яростта.

Тримата се изправят. Усмивките им много си приличат, само че това, което каза Артемизия, не е шега, колкото и да се стараете да прозвучи по този начин. Кралица на пламъка и яростта! Какво сурово прозвище. Да, наистина е силно, но е и жестоко. За пръв път разбирам, че независимо дали ще успея, или не, историята ще ме запомни със силата и жестокостта ми. Спомням си за всички акварелни картини в нежни оттенъци, които изобразяваха майка ми в ефирни рокли от атлаз. Мисля си за поемите, написани в нейна чест, за одите, възхваляващи красотата, добротата и нежността ѝ. Кралицата на мира, така я наричаха. Кралица, съвсем различна от мен.

В паметта ми трепва спомен и се мъчи да пробие мъглата на мините.

– *Аз умрях като Кралицата на мира и мирът умря с мен* – каза майка ми там. – *Но ти си Кралицата на пламъка и яростта и ти ще подпалиш техния свят.*

Не знам какво видях в мината – дали призрака на майка ми, дали образ, породен от собственото ми въображение, или нещо съвсем различно. Знам обаче, че по някакъв начин бях чула новото си прозвище още преди да го измислят хората отвън, и това ме изпълва с тревога.

Не можем да съставим план без Блейз, затова изпращам другите да съберат всички водачи, останали в лагера, и се запътвам към сградите за тренировка, където чух, че Блейз прекарвал почти целия ден. Херон не искаше да ме пусне сама, аз обаче го уверих, че се чувствам достатъчно добре, за да прекося лагера, без да се облягам на него, и той отстъпи.

Всъщност не съм сигурна дали мога да вървя сама. Въпреки че се чувствам по-добре, всяка стъпка ми коства усилие. Предпочитам обаче да се боря с болката, отколкото Херон или някой друг да бъде свидетел на първата ми среща с Блейз.

– *Не го прави. Не ме оставяй* – беше ми казал той, преди да вляза в мините. Бяха последните му думи към мен, след като аз самата го бях молила за същото. И двамата отказвахме да чуем молбата на другия.

Залива ме чувство на вина, когато си спомням как гласът му секна и колко отчаян изглеждаше тогава, сякаш бях срязала последната нишка, свързваща го с живота. Сякаш и без друго той вече бе решен да го напусне.

Той ме остави пръв – напомням си аз. Той влезе в ръцете на смъртта не един, а два пъти, след като го умолявах да не го прави. Не може да ми се сърди, защото съм направила същото.

А сега? Колкото и невероятно да изглежда, и двамата сме

живи и трябва да се изправим срещу всички последици от оцеляването ни.

Установявам, че сградата, която ми описа Херон, е отделена от другите с останки от ограда, все още вкопани в земята. Спомням си, че я видях по време на битката – огромна черна сграда, блеснала в червено на слънцето. Съорен беше ми обяснил, че оградата, макар и срутена сега, е направена от желязо, смесено с огнени скъпоценни камъни.

Побутвам леко вратата и виждам, че помещението е празно – осветява го единствено една голяма свещ в средата, достатъчно голяма, за да видя Блейз, Лайъс и Гризелда. Момчето и момичето са още кожа и кости, но лицата им изглеждат по-закръглени, а кожата им вече не е толкова жълта, макар че е възможно това впечатление да се дължи на свещта. Но дори тя не може да прикрие сенките под очите им – приличат ми на синини.

И под очите на Блейз има същите сенки. Очевидно, и те като него не спят спокойно.

Сега са по-силни, отколкото последния път, когато ги видях – видно е от начина, по който Гризелда прави скок във въздуха и заприщва към каменната стена огнена топка, голяма колкото главата ми. Когато се допира о стената, тя угасва, но оставя следа от изгаряне. Целите стени са покрити с такива следи, сега повече черни, отколкото сиви.

Гризелда се приземява, превита на две и останала без дъх, но на устните ѝ играе усмивка, лека и мрачна, но несъмнено истинска.

– Браво! – обаждам се аз.

И тримата се стряскат. Гризелда скача, погледът ѝ трескаво се стрелва из помещението и бързо ме намира. Не може да е на повече от петнадесетина-шестнадесетина години. Не е кой знае колко по-малка от мен. Ненадейно се сещам, че щом от влизането ми в мините са минали две седмици, значи, вече

съм навършила седемнадесет.

– Ваше Величество! – възкликва Гризелда и прави тронав реверанс. Лайъс се покланя веднага след нея.

– Няма нужда – казвам им, преди да се осмеля да погледна към Блейз.

За разлика от тях, той изглежда съвсем същия, какъвто го видях за последен път. Зелените му очи са все така уморени и сурови, а зъбите – сърдито стиснати. Но начинът, по който ме гледа, ме кара да се почувствам така, сякаш ме е ритнал в корема. Гледа ме така, сякаш съм призрак, и не е сигурен страх ли трябва да изпитва, или облекчение.

– Страхуваш ли се от мен? – попита ме веднъж той и аз бях принудена да призная, че е така. Не е възможно сега той да се страхува от мен – не и по същия начин. Може би е притеснен от това какво ще кажа, какво ще направя, дали ще разбия сърцето му.

Той ме изостави пръв – напомням си аз, но тази мисъл не е балсамът, от който се нуждая.

Блейз се прокашля и отклонява погледа си.

– Време е за обяд – казва той и гледа ту към Лайъс, ту към Гризелда. – Идете да хапнете нещо и се върнете след час.

– Всъщност – обаждам се аз – защо не си починете този следобед? Блейз ще ми трябва за целия ден.

Блейз поклаща неодобрително глава.

– Един час – настоява той.

Очите на Лайъс и Гризелда се разширяват и нерешително се вглеждат ту в мен, ту в Блейз. Аз може и да съм тяхната кралица, но Блейз е техният учител. Двамата излизат тичешком, преди да съм успяла да отменя неговото нареждане. Вратата се затръшва, звукът се блъсва в стените и ехото отеква в тишината, възцарила се след излизането им.

Тишината продължава дълго след като ехото заглъхва, но накрая събирам сили и я нарушавам.

– Трябва да изработим стратегия – обръщам се към Блейз. – Уговорих се да се срещнем с другите водачи и да я обсъдим. Това ще ни отнеме повече от час.

Той поклаща глава, без да ме поглежда.

– Тук ще бъда по-полезен.

– Трябваш ми там – казвам аз и в гърдите ми се надига раздразнение, яростно и задушавашо.

– Не – отвърща Блейз. – Не ти трябва.

Загубвам дар слово. Не така си представях първата ни среща след завръщането ми.

– Мислех, че поне ще се зарадваш, че съм жива – прошепвам най-накрая.

Той ме поглежда така, сякаш съм го зашлевила.

– Разбира се, че се радвам, Тео! – отвърща. – През цялото време, което прекара там, долу, аз умолявах боговете да ти позволят да се върнеш, и до края на живота си ще съм им благодарен, че сега си тук.

– Няма да се извинявам, задето влязох в тази мина – заявявам аз. – Знаех какво правя, знаех и какво рискувам, но заради Астрей си заслужаваше. Навярно и ти си мислил така, когато се втурна в онази битка.

– Заради *теб* – поправя ме той и думите са остри като кинжали. – Аз обичам Астрей – не ме разбирай погрешно, но когато застанах на носа на онзи кораб и напрегнах и последната си капка сила, когато се втурнах в онази битка, макар да знаех, че може да не се върна жив, го направих заради теб.

Думите са едновременно оръжие и ласка, но гневът в тях разпалва моята собствена ярост.

– Ако наистина беше заради мен, щеше да ме послушаш, когато ти казах да не го правиш.

Той поклаща глава.

– Ти си предубедена към мен – казва той с глас по-студен, отколкото съм го чувала преди. – Присъдата ти е погрешна.

Ако на твое място бяха Херон и Артемизия, или дори онзи жалък *принкити**, те щяха да ми кажат да го сторя. Аз направих това, което ти никога не би могла да ме помолиш да сторя, и няма да се извинявам. Дори когато светът се преобръща целият и не мога да бъда сигурен в нищо, аз съм сигурен в теб. Където и да се намираме, срещу каквото и да се борим, аз винаги се боря за теб. А ти винаги се бориш преди всичко заради Астрейя.

Олюлявам се, правя крачка назад.

– Не можеш да ме обвиняваш заради това – прошепвам. – Каква кралица щях да бъда, ако поставях теб – изобщо няко-го, или друго, *каквото и да било* – над Астрейя?

Той поклаща глава. Гневът му вече е изчезнал.

– Разбира се, че не те обвинявам, Тео – казва тихо той. – Просто ти казвам какво е положението от моя гледна точка.

Не мога да кажа нищо, което да промени мнението му, нищо, което да накара него или мен да се почувстваме по-добре. След малко той отново проговаря:

– Аз не ти трябва, когато искаш да обсъждаш стратегия. За това ще имаш Арт, Драгонсбейн и вождовете на другите страни. Искаш да съм там, защото ти давам увереност и утеха, но истината е, че ти вече нямаш нужда от утеха. Аз не съм ти нужен, но Лайъс и Гризелда се нуждаят от мен.

Думите са като тръни, които се забиват в кожата ми, и аз си тръгвам, преди да съм изрекла нещо, за което наистина ще съжалявам. Но когато излизам отново на светло и затварям вратата зад гърба си, се питам дали това, което ми причинява такава болка, са самите думи или истината в тях.

* Малък жълт принц – астрейски. – Б.пр.